

dretura a la santa hermita, passant per lo carrer de la Badia, carrer Nou y portal del Baluart, y camí de Misericòrdia. Entra per la porta de dita santa hermita de la part de migdia y sens parar-se surt per la porta de sol ixent y quant arriba lo sant Christo ab lo preste y magnífich Ajuntament, se fa una pràctica, que predicà lo calificador del sant Ofici, Dr. Josep Roig, prevere y prebender de esta parròquia, estimulant als concurrents a una verdadera esperança y contrició y modèstia, y prenent nostra divina mare de Misericòrdia que ja tenen un tabernacle previngut y posada en ell de antes, baix lo millor tàlem, se continua dita professó, posant lo sant Christo al últim de la congregació y al frente de ditas reverents comunitats, y arribada la professó en dita parroquial iglésia y posada nostra senyora de Misericòrdia en son trono que tenia al altar major, predicà lo molt reverent pare presentat fra Pelegrí Font, religiós servita, ab la major acistència y concurrència de la major part del poble se finí la funció, llevant-se lo magnífich Ajuntament les insígnias en la sagristia”.

Hi havia també un cerimonial establert per vetllar la imatge durant tots els dies que estigués a la parròquia:

“Seguidament se pasa recado a tots los procuradors dels gremis per a que disposasen que quatre o 6 hòmens de sos gremis fesen vella a dita parroquial iglésia des de les deu de la nit fins a missa primera, vellant cada nit un dels senyors del Ajuntament, comensant per lo senyor regidor decano y después los següents per son torn, ab algun dels subalterns.

En lo endemà se celebra un ofici ab música, ab acistència del magnífich Ajuntament per a obsequiar la verge, y, en los demás següents dias, se cantaren molts rosaris, lletanias y altres oficis, encara que sens concurrència del magnífich Ajuntament”.

Finalment va ploure i el gremi dels pagesos va demanar la fi de les pregàries.

El retorn de la imatge es va fer, doncs, com era habitual, después que la vila hagués rebut la mercè celestial en forma de pluja. El consell de la vila ho va decidir el 17 de maig, después de valorar els regidors “que compadescuda sa Divina Magestat de nostras misèrias y calampnitats per la falta de aygua, mediant les humils súplicas dels moradors de esta vila, y per medi del poderós patrocini de nostra santíssima

mare y advocada, la verge de Misericòrdia y nostres sants patrons, nos ha aconsolat, no sols ab lo benefici de la pluja que havem experimentat, sí que ab la salut comuna que experimentam en est poble, a diferència de tots los pobles circumvehins, que se veuen atropellats de unas impertinents malalties. Y com sia lo major blasó dels hòmens la gratitut, y correspondència a tant particular favor que havem rebut de la liberal mà de nostre Déu y senyor per intercessió de nostra santíssima mare y patrona la verge de Misericòrdia, devem ab lo major esfors obsequiar, aplaudir y venerar les misericòrdias del senyor y de sa santíssima mare” i decideixen per a l’endemà, diumenge, dia 18 de maig, primerament cantar un solemne Te Deum después de la missa major. I después, com que abans de portar la imatge de la Mare de Déu a la vila —que era el darrer recurs— es treien les diverses relíquies, ara calia retornar-les al seu lloc: “que se retornian en son lloch les santas relíquies ab acistència de est Ajuntament, música y demás solemnitats acostumadas, a saber, sant Pere lo dia vint-y-dos, santa Susagna lo dia vint-y-tres y sant Bernat Calbó y demás reliquias lo dia vint-y-quatre del corrent maig”.

Finalment, “que lo diumenge, dia primer del pròxim vinent juny, se retorna la imatge de nostra patrona la verge de Misericòrdia en son trono de la sua santa hermita ab professó, la més solempne, procurant lo major lluïment y esmero del que fins vuy se ha practicat, pel qual efecte se seguirà lo orde y mètethodo previngut en lo Ajuntament de vint-y-dos del passat mars, cuydant de avisar tots los gremis y fent esquelas als particulars y estimular-los per a que contribuescan en lo lluïment major de dita professó, alsant altars en los carrers y adornant-los de robas y ramas, que formian un aspecto agradable y grave”.

En aquesta descripció, tot i ser tan completa, manca l’esment al seguici festiu, que també devia sortir, com era costum en totes les processons de tornada de la imatge al santuari. En tot cas, afegim aquest detall tret del “protocol” de 1737: “[...] y ab eixa predita forma se arribà a sa hermita, precehint a tot lo referit deu diferents balls de jòvens de la mateixa vila, que ab sas vàrias y primorosas dansas manifestaven obsequiosos los intensos affectes de gratitut per lo benefici tant gran rebut [...]”.